

Arrest

nr. 325 160 van 16 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Marthe VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen Mr. M. VANDEWALLE die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 31 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 7 november 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, status Griekenland).

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In het verzoekschrift stelt verzoekende

partij plotseling dat zij zou kampen met psychologische problemen waarvoor zij hulp en medicatie krijgt. Hierover wordt bij DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud echter niets aangehaald. Bovendien legt verzoekende partij ook geen enkel document neer dat deze bewering kan ondersteunen. Waar verzoekende partij daarnaast wijst op het feit dat zij minderjarig was bij aankomst in Griekenland en tijdens haar procedure aldaar, dient opgemerkt te worden dat zij op heden meerderjarig is en maar minderjarigheid aldus niet langer ingeroepen kan worden als een element van bijzondere kwetsbaarheid. Uit bovenstaande elementen kan niet blijken dat zij kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een negentienjarige jongeman zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 7 november 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, status Griekenland). Zij legt ook haar Griekse verblijfsvergunning neer waaruit blijkt dat deze nog geldig is tot en met 6 november 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 3). Dit stemt overeen met de algemene landeninformatie die voorligt. Hieruit blijkt dat personen met de vluchtelingenstatus een verblijfsvergunning ontvangen die geldig is voor drie jaar (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 243). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden die zich in Griekenland zouden voordoen met het verkrijgen en verlengen van een verblijfsvergunning aangezien haar verblijfsvergunning nog geldig is op heden.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Verzoekende partij ontving in Griekenland op 7 november 2023 de vluchtelingenstatus en ontving op 1 maart haar documenten (verblijfsvergunning en paspoort). Reeds op 11 maart 2024 reisde zij door naar België (NPO, p. 7). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij eerder beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland. Zij verklaart niet naar Griekse instanties gegaan te zijn om hulp of begeleiding te vragen. Zij zou enkel een paar keer langsgegaan zijn bij een organisatie die haar koekjes en thee gaf, maar zou dit niet vaak gedaan hebben omdat het ver was van haar huis en dus niet interessant was (NPO, p. 5-6). Zij zou verder niet geweten hebben dat er interimbureaus waren (NPO, p. 6). Zij heeft in Griekenland nooit gewerkt, zij hoorde wel rond bij andere werkende mensen om te horen hoe zij aan werk geraakt waren, maar ondernam geen stappen om naar de Griekse overheid te gaan voor hulp (NPO, p. 6). Verder blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij er het grootste deel van de tijd in geslaagd is om tijdens haar verblijf in Griekenland een dak boven haar hoofd te hebben. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat verwerende partij onterecht spreekt over een huurhuis, dient gewezen te worden op haar eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hoewel hieruit kan afgeleid worden dat het huis waarin zij verbleef illegaal verhuurd werd en niet hygiënisch was, spreekt zij zelf over een huurhuis dat aan haar en anderen verhuurd werd door een Griek (NPO, p. 5-6). Uit haar verklaringen kan ten slotte ook niet afgeleid worden dat zij geen toegang gehad zou hebben tot medische verzorging in Griekenland. Zij stelt nooit naar een publiek ziekenhuis gegaan te zijn omdat zij de taal niet sprak en de dokter haar dus niet zou begrijpen (NPO, p. 7). Private dokters zou zij niet kunnen betalen. Zij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud op zeer algemene wijze dat er geen werk, geen huisvesting en geen financiële hulp is en dat zij de taal niet spreekt. Zij maakt echter niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoot. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift ingaat op de situatie in Gaza dient opgemerkt te worden dat zij hier niet dienstig naar kan verwijzen. Aangezien verzoekende partij reeds over internationale bescherming in Griekenland beschikt, wordt haar situatie ten aanzien van Griekenland beoordeeld.

De verwijzing naar Duitse rechtspraak alsook voorgaande rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een aanvullende nota neer. Ze stelt als niet-begeleide minderjarige niet goed behandeld te zijn geweest in Griekenland: zo moest ze met junkies samenleven, een onmenselijke situatie in combinatie met het slechte nieuws uit Gaza want ze is vandaar afkomstig. Ze is het niet eens met de analyse in de beschikking. In haar aanvullende nota verwijst ze naar een arrest van de Raad van 16 jan. '25 waarin een Palestijn rechtstreeks erkend werd, zelfs zonder gestaafde kwetsbaarheid, en ze vraagt dit i.c. ook toe te passen. Ze verloor reeds veel familie en vrienden, zo ook haar neef bij de de recente bombardementen afgelopen week. Ze leeft met een grote druk want de familie rekent op haar om te kunnen overleven.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 4 februari 2025.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Ter terechtzitting en in de aanvullende nota die zij ter terechtzitting neerlegt wijst verzoekende partij op haar bijzondere kwetsbaarheid. Zij stelt dat het feit dat zij een Palestijn is, afkomstig uit Gaza en het feit dat zij als minderjarige door de Griekse autoriteiten slecht behandeld werd, bijzondere kwetsbaarheden uitmaken. Zij voegt aan de aanvullende nota een arrest van de Raad toe van 16 januari 2025 ter ondersteuning hiervan. Er dient echter herhaald te worden, zoals in de beschikking reeds gesteld, dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat zij zou kampen met psychologische problemen. Zij brengt ook geen documenten bij waaruit kan blijken dat zij in behandeling zou zijn of medicatie zou nemen. Hoewel er niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een impact kan hebben op de mentale toestand van verzoekende partij, toont zij niet aan dat zij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zij is op heden meerderjarig en kan haar minderjarigheid aldus niet langer inroepen als een element van bijzondere kwetsbaarheid. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij slechts 10 dagen na het verkrijgen van haar Griekse documenten reeds doorreisde naar België. Zij heeft aldus slechts enkele dagen als begunstigde van internationale bescherming met de nodige documenten doorgebracht in Griekenland. De feiten die zich voorafgaand aan het verkrijgen van haar documenten afgespeeld hebben zijn niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling niet goed behandeld werd in Griekenland, wijst de Raad erop dat uit de bijgebrachte Griekse documenten blijkt dat in Griekenland 14 december 2004 als geboortedatum werd gehanteerd. Op basis van deze geboortedatum was de verzoekende partij aldus meerderjarig bij aankomst in Griekenland. Noch uit de verklaringen van de verzoekende partij noch uit de bijgebrachte stukken blijkt dat de verzoekende partij dit heeft trachten recht te zetten in Griekenland. Voorts kan niet uitgesloten worden dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk was voor de opgegeven geboortedatum van 12 december 2004, daar er nergens uit blijkt dat ze deze situatie heeft trachten recht te zetten in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden aangegeven dat: *“Waar uw advocaat opmerkt dat uw rechten al van bij aanvang niet gerespecteerd werden in Griekenland, daar zij u als meerderjarige beschouwden bij binnenkomst, dient opgemerkt te worden dat dit niks wijzigt aan voorgaande vaststellingen (CGVS, p. 9). Hierbij dient tevens aangestipt te worden dat het onduidelijk is waarom Griekenland u als meerderjarig beschouwd heeft. Het is immers niet ondenkbaar dat u zelf verklaarde meerderjarig te zijn of simpelweg geen identiteitsdocumenten voorlegde ter staving van uw identiteit en leeftijd.”*

Zij toont met haar betoog ter terechtzitting, zoals in de beschikking reeds aangehaald, niet aan dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden

aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij een terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in de aanvullende nota niet dienstig kan verwijzen naar arresten van de Raad. Dit werd in de beschikking ook reeds benadrukt.

Hoe erg en betreuenswaardig de situatie in Gaza momenteel ook is, is de verwijzing naar de oorlog in Gaza niet dienstig of nuttig, aangezien aan de verzoekende partij internationale bescherming werd toegekend in Griekenland. Van een terugkeer naar Gaza is voor verzoekende partij geen sprake.

De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 februari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. HEIRBAUT,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. HEIRBAUT	M. RYCKASEYS